

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

Cultura vs. barbàrie



He pogut assistir no sense emoció a l'acte commemoratiu del vuitantè aniversari de la Institució de les Lletres Catalanes, creada l'any 1937, en plena guerra incivil, i recuperada el 1987.

La marca de la celebració era senzill i exactíssim: *Cultura contra barbàrie*. Convé recordar que ara, quan la institució és més activa que mai, el govern espanyol ha decidit intervenir els seus comptes i per tant paraitzar la institució. Per què? Per a què? Només per fer-nos saber que ser català i defensar la nostra llengua és una mena d'insult i que tot el que fem ho fem perquè als de l'altiplà els dona la gana? Volen que no oblidem que som una província (*pro vincere* = territori conquerit) i que tot, en qualsevol àmbit, és una concessió dels nostres amos?

En la celebració vam poder escoltar meravelloses cançons dels nostres grans poetes, homes i dones, i vam assistir a un homenatge gràfic a tants autors, com ara Trabal o Ruyra. Va ser

Volen que no oblidem que som una província ('pro vincere' = territori conquerit) i que tot és una concessió dels nostres amos?

un acte senzill, cordial, emotiu i intel·ligent. I aquí rau el *quid* de la qüestió: com diu l'encapçalament, la cultura fa nosa. Llegir llibres és propi de donetes avorrides, no dels alterosos governants d'Espanya. Hem sentit un analfabet dient que a Puigdemont l'espera la fi de Companys i que a les escoles –la sòlida, pedagògica i progressista escola catalana– adoctrinem en l'odi a les criatures. I hem sentit a dir que som un grapat de fanàtics, que volem defugir la immensa majoria de dependentistes (ha, ha, ha!); deu ser per això que s'aferran obstinadament al no a un referèndum pactat: saben els resultats, que no són precisament espanyolistes.

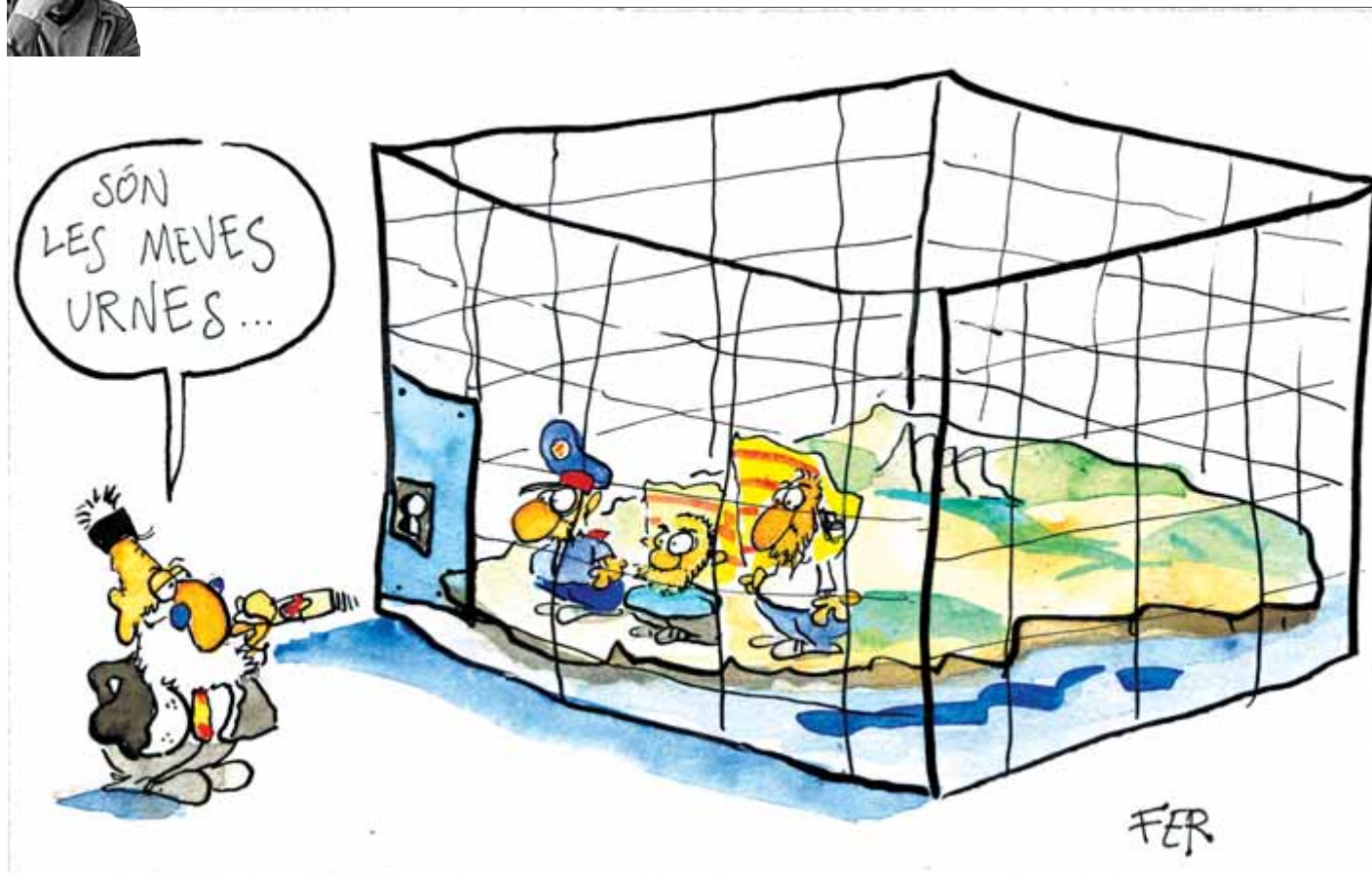
L'acte, com deia, va constar també d'un documental on s'aplegaven veus brillants i estímuls sobre la cultura. La directora de la ILC, Laura Borràs, amb la seva inexhaurible energia i la seva intel·ligència, ha portat la institució del 37 a cims abans inimaginables.

Nosaltres tenim la cultura. I nosaltres no tenim armes. Traieu-ne conclusions.



La vinyeta

Fer



Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Incendiaris

Com que la política és com la vida, o és la vida, acabem agafant terminologia de la quotidianitat per referir-nos-hi. Unes vegades recorrem a la cuina –“cuinem una llei”–, de vegades a l'esport –“ens han marcat un gol”–, de vegades al simple fet de caminar: “va amb el pas canviat”, “va coix d'arguments”... La paraula castellana “*órdago*”, que en realitat es veu que és basca i originària d'un joc de cartes, és molt usada, sobretot per *La Vanguardia*: “*Órdago de Puigdemont a Rajoy*”, “*órdago de Rajoy a Puigdemont*”. Els traductors del diari al català molts cops no saben quin equivalent posar-hi. “Desafiament”, com els espatxins o com aquells senyors del XIX que es batien en la clariana d'un bosc?

El foc dona molt de si. Hi ha polítics “piròmans”. Aquest cap de setmana n'hem quedat servits. El ministre espanyol d'Exteriors va pel món dient que a les escoles catalanes no s'ensenya el castellà. El “ciudadà” Rivera, nascut a la Garriga o entre la Garriga i Barcelona, hi insisteix. D'on ha tret, doncs, el castellà florit que usa al Congrés dels Diputats i en les tribunes

“El misto els va cap a l'article 155, que es moren de ganes d'aplicar

d'agitació política? Del safareig de la Garriga? El líder del PP català ha anat més lluny: a les escoles catalanes s'incitava l'odi a Espanya. Ell, que ja es veu que devia ser el primer de la classe, en va sortir indemne. Encenen focs per on més en dol perquè Rajoy i els que l'abonen els extingeixin amb l'article 155 de la Constitució que es moren de ganes de posar en vigència.

“Les escoles catalanes adoctrinem.” A la meua escola, que no era catalana com no ho era per llei cap altra, em van adoctrinaren en la idea que Galícia era un país verd amb boscos de castanyers. Les vegades que hi he anat m'he

trobat amb el gris dels eucaliptus australis que serveixen material a una fàbrica de cel·lulosa. Els eucaliptus, que s'encenen només de mirar-los amb una mica de ràbia, van cremar aquest cap de setmana, època de torrar castanyes. Enmig de les crides dels qui veien com el foc els entrava a casa algú va dir: “Que apliquin l'article 155 a Galícia i ens treguin de la Xunta els ineptes del PP.” El PP ha governat sostingudament Galícia. Les polítiques forestals i industrials són seves. Un altre va respondre: “Que l'apliquin al govern de Madrid.”

Ahir, dilluns, el govern de Madrid va dir que no el satisfieva la resposta dialogant i sufocadora de Puigdemont. El misto els condueix a controlar els Mossos, a fer net a ensenyament, a suprimir la immersió lingüística, a tancar TV3, que també adoctrina. El foc nou que ens proposen és més vell que el de la xemeneia del Conde-Duque.

Hi havia una assignatura de “Doctrina”. S'hi deia: “no diràs mentides” i altres preceptes magnífics. La van substituir per la d'“Ètica”. Deia el mateix però les lliçons no els van entrar.